

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

PLUCHE BEERTJES

Een blijspel in twee bedrijven

door

1880
John Vermeulen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
1997
Nr. 2385

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *PLUCHE BEERTJES* op te voeren moet de naam van auteur *JOHN VERMEULEN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1997/0220/014
ISBN 978-90-385-04865

© 1997 Toneelfonds J. Janssens/John Vermeulen
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

5 dames - 3 heren

ALBERT DE KEYSER : 69, non-conformist, beheerder speelgoedfabriek.

SIGRID SMOLDERS - DE KEYSER : 40, dochter van Albert, houdt van schone schijn, verkeert in acute midlife-crisis.

JORIS SMOLDERS : veertiger, echtgenoot van Sigrid, directeur van speelgoedfabriek, pedant type met als levensdoel de fabriek erven.

MINA : 29, barmeid, fiancé van Albert, verkapte opportuniste.

TRISTAN SMOLDERS : 21, zoon van Joris en Sigrid, boekhouder, karikaturaal type.

YOLANDA SMOLDERS : 18, dochter van Joris en Sigrid, studente, dezelfde non-conformist als haar grootvader.

WENDY : twintig à dertig, meid voor alle werk, speels type.

JENNIFER : jong en aantrekkelijk vrouwtje, kort rolletje met één lijn tekst.

Speelt geheel in één decor, de huiskamer van een gegoede familie.

E E R S T E B E D R I J F

Huiskamer gegoede klasse met klassieke, fantasieloze meubels, grote tafel, 'deftige' schilderijen. Op de tafel het nodige voor broodmaaltijd. Rechts een zithoek met een salontafel waarop enkele tijdschriften, ook een schommelstoel. Achteraan een lage kast met bar met daarop een foto van een wat oudere vrouw, en een aarden vaasje. (In de bar moet een trucglas aanwezig zijn dat je ondersteboven kunt houden zonder dat de inhoud eruit loopt.) Bij salon een tafeltje of zo met stereo en telefoon. Ergens in de fond een grote speelgoedbeer die zagezegd geluiden kan opnemen en weergeven. Deur links en deur rechts. In het midden van de fond een deur met veel glas naar hal.

(Albert in versleten jeans, sweater met het nummer 69 op borst en rug, zit te knikkebollen in schommelstoel. Wendy de meid (schortje, kort gerokt), is bezig met plumeau her en der stof te verwijderen.)

WENDY : *(goed gemust, neuriet liedje, gaat met plumeau over hoofd en schouders van Albert die zenuwachtig met neus trekt maar niet wakker wordt, stoft neus van beer af, kijkt even om naar Albert, dan met gedempte stem dicht bij beer)* Hallo, bruine...

BEER : Hallo, bruine...

WENDY : *(gilletje, hand voor mond)*

ALBERT : *(zonder ogen te openen)* Wendy, laat dat beest met rust!

WENDY : Maar die spreekt!

BEER : Wendy, laat dat beest met rust! Maar die spreekt!

ALBERT : *(opent ogen, kijkt geïrriteerd om)* Ik spreek al bijna heel m'n leven!

WENDY : Die beer, wil ik zeggen!

BEER : Ik spreek al bijna heel m'n leven! Die beer, wil ik zeggen!

ALBERT : Da's ons nieuw modelletje. Je moet op zijn neus duwen om hem af te zetten.

BEER : Da's ons nieuw modelletje. Je moet op zijn neus duwen om hem af te zetten.

WENDY : *(duwt haastig op neus, beer zwijgt prompt)* Was dat verschieten zeg! Is dat nu echt speelgoed voor kinderen?

ALBERT : Natuurlijk, al zijn er zo te te zien ook wel grote mensen die tegen een pluche beer spreken.

(Sigrid op langs middendeur, in kamerjas, ziet er ontredderd uit)

WENDY : *(vrolijk)* Goeien avond, madame Smolders!

SIGRID : *(verontwaardigd)* Goeien avond? Goeien avond? Jij hebt er zeker weer geen idee van wat voor een dag het vandaag is?

WENDY : *(aarzelend)* Nee madame, ben ik misschien iets vergeten?

SIGRID : *(dramatisch)* Ik ben vandaag veertig geworden! Mijn jong leven is voorbij, ik ben zoooo depressief! Nee, ik heb geen feest nodig, en geen bloemen, geen cadeaus! Geen telefoons! Geen bezoek! Ik wil dat iedereen mij met rust laat! En mijn valium, waar is mijn valium? *(kijkt zoekend in het rond)*

WENDY : Maar madame...

ALBERT : Cicero heeft het destijds al gezegd: Langzaam en ongemerkt leidt de leeftijd naar de ouderdom.

SIGRID : Jij hebt goed praten, jij bent al negenenzestig, voor jou komt het niet meer zo nauw. Maar zie eens naar mij! Ik word zomaar veertig in de bloei van m'n leven! Wendy, waar is mijn valium? *(rommelt zoekend in een schuif van kast)*

ALBERT : Natura non vincitur nisi parendo, de natuur kun je alleen overwinnen door je ernaar te schikken.

WENDY : Dat Spaans is toch een mooie taal hè?

SIGRID : *(dreigend)* Wendy waar zijn m'n pillen voor dat ik seffens een crisis krijg?

ALBERT : Neem maar een dubbele dosis, je zult het nodig hebben.

SIGRID : Wat wil je daar nu weer mee zeggen? Ha, hier zijn ze. *(loopt met potje pillen naar tafel, schenkt zich glas water in, schudt een handvol pillen in haar mond en drinkt)*

ALBERT : Ik heb m'n nieuwe vriendin uitgenodigd om vanavond een borrel te komen drinken. *(grijnst breed)*

SIGRID : *(proest water en pillen in het rond, hoest en kucht, veel misbaar)* Wat was dat?!

Je nieuwe vriendin?!

WENDY : Maar madame toch, met zo'n hoest zou ik toch maar eens naar een dokter gaan hoor. Op uw leeftijd kan het geen kwaad om een beetje voorzichtig te zijn.

SIGRID : *(woeste blik naar Wendy)*

WENDY : *(deinst stapje achteruit)*

ALBERT : Liefde en hoest zijn allebei moeilijk weg te stoppen.

SIGRID : *(tegen Albert)* Een nieuwe vriendin? Jij?

ALBERT : Is dat nu zo raar? Ik ben toch negenenzestig voor iets zeker? Ik wou dat ik de rest van mijn leven negenenzestig kon blijven, iedere keer dat ik daar aan denk krijg ik van die plezierige gedachten.

SIGRID : Maar in godsnaam pa, je kunt haast niet meer op je benen staan! En je verzuipt in de cholesterol!

ALBERT : Juist daarom, de dokter heeft gezegd dat ik zoveel mogelijk gezonde beweging nodig heb.

SIGRID : 't Is niet te geloven! *(schudt haastig nog wat pillen in haar mond en drinkt)*

ALBERT : Ze heet Mina en ze is negenentwintig jaar. *(trekt zijn hoofd tussen de schouders)*

(Wendy pakt bliksemsnel een servet en houdt deze beschermend voor haar gezicht. Sigrid proest voor de tweede keer water en pillen in het rond)

SIGRID : Wutte?! Negenentwintig jaar?!

JORIS : *(op langs middendeur, stijf in het pak, met das)* Wat scheelt er mijn duifje? Je hebt toch geen valing of zo?

SIGRID : *(hoestend, pakt naar borst, wijst beschuldigend naar Albert)* Daar, hij daar, uw schoonvader!

(Wendy doet alsof ze verder afstoft, luistert terwijl geboeid)

JORIS : Ja, die ken ik ook, al wel twintig jaar, en dan?

ALBERT : Is dat al twintig jaar? Ik mag er niet aan denken!...

SIGRID : Meneer heeft een vriendin! Daar, hij!

JORIS : Pardon?

SIGRID : Een snotneus van niet eens dertig!

JORIS : Pardon?

ALBERT : Daar zie, daarom heb ik mijn schoonzoon nu directeur van mijn fabriek gemaakt, omdat hij altijd zo direct weet wat te zeggen.

JORIS : Een vriendin? Ik begrijp het niet goed. En wat doet hij daarmee?

ALBERT : (*zuchtend*) Hoe dat die vent aan twee kinderen geraakt is dat zal ook wel altijd een raadsel blijven.

SIGRID : Pa! Alsjeblief!

JORIS : 't Is zeker nog te vroeg voor een borrel?

ALBERT : Pakt een pil, de tafel ligt vol.

SIGRID : (*wanhopig*) En dat moet nu juist allemaal vandaag gebeuren! Op de dag dat mijn jeugd voor goed verdwijnt! (*begint de pillen van de tafel te rapen*)

JORIS : Wat is er zo speciaal aan vandaag?

SIGRID : Doe het me alsjeblief niet opnieuw uitspreken!

YOLANDA : (*op langs middendeur, vrolijk*) Goeien avond allemaal. En een gelukkige verjaardag, mama! (*Wil Sigrid een kus geven*)

SIGRID : (*deinst achteruit, slaat dramatisch hand aan de keel*) Mijn god, het wordt me echt teveel!

YOLANDA : Zeg eens, zó lelijk ben ik toch niet hè?

JORIS : Maar da's waar ook, jij bent veertig geworden vandaag!

SIGRID : Alsjeblief! Spreek het niet uit! OUD word ik vandaag. OUD! OUD! OUD! Verschrikkelijk OUD!! Ik kan m'n vel horen kraken van de rimpels die erin komen!

ALBERT : Jij was al oud toen je nog met strikjes in je haar rondliep.

SIGRID : Hoe durft je zo iets te zeggen tegen mij? Jij, mijn bloedeigen vader, de schande van de familie!

YOLANDA : Wat is er gebeurd?

SIGRID : Je grootvader heeft euh... Nee, da's niks voor kinderen!

YOLANDA : Ma, ik ben al achttien hoor! Ik weet al langer dan van vandaag dat Abraham zijn mosterd niet uit een potje van Devos Lemmens haalde!

JORIS : *(uit de hoogte)* Awel dan: Je grootvader heeft een relatie met een jonge vrouw.

YOLANDA : *(iets van de tafel pakkend om te eten)* Heb je het over Mina? Dat wist ik al twee weken. Is dat alles?

SIGRID : Hoe, dat wist jij al twee weken?

ALBERT : Jouw dochter is de enige hier in de familie die normaal is en waar je behoorlijk mee kunt praten.

SIGRID : *(tegen Yolanda)* En jij schijnt dat precies nog goed vinden ook!

YOLANDA : Dat heel de familie doortrapt?

SIGRID : Ik heb het over dat van je grootvader!

YOLANDA : *(onverschillig kauwend)* Ik zou het niet weten, ik heb dat van bompa nog nooit in levende lijve gezien.

JORIS : Yolanda, mag ik je verzoeken op je manieren te letten! En sinds wanneer wordt er hier staande gegeten?

YOLANDA : *(schokschoudert, gaat op stoel zitten)*

SIGRID : *(krijgt opeens Wendy in de gaten)* Zeg eens, wat doe jij hier eigenlijk nog?

WENDY : Een beetje poetsen hè, madame Smolders, zoals alle dagen. U heeft er geen gedacht van hoeveel stof er hier rondvliegt.

SIGRID : Weg jij, nu direct! We hebben hier een familiale bespreking!

ALBERT : Een familiale bespreking? Als je 't mij vraagt is het meer een zitting van de Inquisitie!

(Wendy steekt neus in de lucht, af langs deur links. Tristan op langs middendeur, stijf in het pak, ziekenfondsbrilletje met dikke glazen, haar met gel platgekamd, heeft een tik: duwt voortdurend bril hoger op de neus en trekt daarbij iedere keer een lelijk gezicht)

ALBERT : Daar hebben we wat, de vierschaar is compleet.

TRISTAN : Mag ik vragen waarom dat er hier niet gegeten wordt?

ALBERT : Omdat je bittere pillen op een lege maag moet slikken.

SIGRID : *(tegen Tristan)* Ben jij misschien ook al op de hoogte van die escapade van je grootvader?

ALBERT : Die triestige plant op de hoogte? Daar komt alleen maar leven in als je hem Substral geeft!

JORIS : Mag ik jou erop wijzen dat ik niet graag hoor dat je op die manier over mijn zoon praat!

ALBERT : Jaja, vader worden is niet moeilijk, dat kan iedereen. Maar vader ZIJN, da's wat anders hè!

JORIS : Heb je soms kritiek op mijn opvoeding? Tristan is de beste boekhouder die jouw speelgoedfabriek ooit in dienst gehad heeft!

ALBERT : Opgevoed tot boekhouder. Zet hem in een pot en hij schiet wortel.

YOLANDA : *(Tristan aanstotend)* Bertje heeft een lief!

TRISTAN : Pardon? Een lief? Onze bompa?

ALBERT : Heb je dat gehoord? Hij behoort tot dezelfde variëteit als zijn vader: Bleekbladig en met slappe stengels.

YOLANDA : En ze is nog maar negenentwintig jaar.

TRISTAN : Pardon?

SIGRID : Jaja, je hebt het goed gehoord, jouw grootvader is een schandaal over de familie aan het brengen.

TRISTAN : *(tegen Sigrid)* Negenentwintig? Maar mama, en jij bent al veertig!

SIGRID : O mijn god! O mijn god! *(gooit de pillen in haar mond die ze van de tafel geraapt heeft, giet er water achteraan)*

ALBERT : Opzij mensen, want ze spuwt ze gewoonlijk weer uit.

JORIS : Eerlijk gezegd begrijp ik het allemaal niet zo goed.

ALBERT : Maak je geen zorgen, jongen, dat had niemand van jou verwacht. *(kijkt op zijn horloge)* Je bent laat thuis vandaag, er waren toch geen problemen in de fabriek met het opvullen van de beertjes?

JORIS : Mag ik je erop wijzen dat de omzet van jouw fabriek met achttien procent gestegen is sinds je mij tot directeur benoemd hebt?

ALBERT : En je nek is dertig procent dikker geworden. Of hebben ze daar misschien ook

mousse in gestoken?

JORIS : Probeer je mij te affronteren?

ALBERT : Bij lange niet, een potplant affronteren is al even stom als tegen een pluche beer praten.

YOLANDA : En Bertje? Wanneer krijgen wij je verovering te zien?

ALBERT : Ik heb Mina uitgenodigd om vanavond een borrel te komen drinken en kennis te maken. Dat kind weet niet wat haar te wachten staat.

SIGRID : Mijn god, mijn god! En dat juist op mijn veertigste verjaardag! Waarom is het leven zo wreed voor deugdzaam mensen?

TRISTAN : Maar mama, waarom ben je toch zo depressief?

ALBERT : Ze heeft vanmorgen per ongeluk in de spiegel gekeken.

SIGRID : Nu is het genoeg geweest, ik heb genoeg affronteren geslikt! (*beent driftig af langs deur rechts*)

ALBERT : Weet je wat je moet doen om lang jong te blijven? Je eten goed kauwen, veel water drinken en altijd liegen over je leeftijd.

JORIS : (*kordaat*) Papa, mag ik je erop wijzen dat ik het helemaal niet eens ben met de manier waarop je mijn vrouw behandelt!

ALBERT : Je hebt gelijk, ik had ze beter wat trappen onder haar kont gegeven toen ze nog klein was, nu is het te laat om er nog iets fatsoenlijks van te maken.

JORIS : Mag ik je erop wijzen dat mijn vrouw fatsoenlijk IS!

ALBERT : Jaja, 't is al goed. Ik ben blij dat je er zo over denkt, anders was ze misschien nooit van de straat geraakt.

TRISTAN : Bomp, mag ik je erop wijzen dat je het over onze moeder hebt!

ALBERT : Ja jongen, ik weet het, je hebt ze niet zelf gekozen, hè?

YOLANDA : Zeg, hoe ziet Mina er eigenlijk uit? Blond, zwart, ros? Is ze goed voorzien van oren en poten?

JORIS : Yolanda, alsjeblieft zeg!

ALBERT : Een beetje geduld, kind, dat zult je straks allemaal wel zien.

YOLANDA : Gaat ge met haar trouwen?

JORIS & TRISTAN : (*in koor, allebei een hand aan hun hart slaand*) Mijn god!

ALBERT : Ze zijn hier wel heel devoot vandaag! Dat krijgen mensen nog wel eens hè?

Als ze aan hun erfenis beginnen te denken. (*staat op, gaat aan de kop van de tafel zitten, smeert zich een broodje*)

JORIS : Wat wil je eigenlijk met die vrouw?

ALBERT : Och Joris, alle mannen willen toch hetzelfde?

Alleen kunnen ouwe sokken zoals ik het wat beter wegstoppen. (*grijnst breed*)

TRISTAN : Oma zal zich omdraaien in haar graf!

ALBERT : Dat zou wel eens kunnen, toen ze nog leefde kon ze ook al niet stilliggen. Ik heb nog op haar zerk willen laten zetten (*schrijft in de lucht*) : Hier ligt mijn vrouw begraven, o wat ligt zij daar goed voor haar rust en de mijne!

JORIS : (*vertwijfeld*) Maar in godsnaam, pa, zo'n jonge vrouw! Die kan toch maar alleen op je geld uit zijn?

ALBERT : Ja, dat zijn er wel meer. En bij haar heb ik er tenminste nog plezier aan. Moet jij niet eten? Straks val je nog van je graat, je bent al zo slap.

JORIS : Nee dank je wel, mijn honger is over.

ALBERT : (*tegen Tristan*) En jij, Triestige? Pas op dat je sterk genoeg blijft om op dat rekenmachientje te kunnen tikken hè?

JORIS : (*uit de hoogte*) De naam van mijn zoon is niet triestige maar Tristan!

ALBERT : (*knikt*) In het Keltisch wil dat zeggen 'de trieste'. Je moet je klassiekers lezen, zoals je eigen vader.

JORIS : Wat heeft mijn vader hier nu weer mee te maken?

ALBERT : Die vent wist tenminste wat hij deed toen jou een naam gaf. Joris komt namelijk van Gregorius de schijnheilige. (*grijnst*) Dat je dat al direct kunt zien aan zo'n klein boeleke hè?

JORIS : Ik denk dat ik maar eens naar mijn vrouw ga kijken. (*naar middendeur en af, in het voorbij lopen trekt hij een gezicht naar Albert die dit niet kan zien*)

ALBERT : (*peinzend*) Sigrid was een van de Walkuren die de gesneuvelden van het slagveld moesten wegbrengen. En zeggen dat ik daar helemaal geen erg in had toen we ze lieten dopen... Tristannetje, ga zitten en eet een broodje, jong. Ik word er zenuwachtig van wanneer je zo rechtop blijft staan.

TRISTAN : Als je erop aandringt. (*gaat houterig aan de tafel zitten, smeert broodje*)

YOLANDA : Zeg Bertje, waar komt mijn naam eigenlijk vandaan?

ALBERT : Yolanda komt van het Oud-Griekse 'viooltje', maar bij de Romeinen had het ook de betekenis van slang, en dat wou zeggen dat je heel goed een geheim kon bewaren.

WENDY : *(op langs middendeur)* O, iedereen is nog bezig zie ik. 'k Zal nog maar even wachten met afruimen zeker?

ALBERT : *(uitnodigend gebaar)* Kom erbij zitten, kind. Drink een bakje koffie mee.

WENDY : O nee, meneer De Keyser, liever niet. Madame zou niet graag hebben!

ALBERT : Van madame moet je je niks aantrekken, die is haar plaats aan 't bestellen in een ouderlingentehuis.

TRISTAN : Eerlijk gezegd vind ik het ook niet gepast dat het personeel mee aan tafel zit.

ALBERT : Maar hoor dat nu toch eens aan! Het boekhoudertje van het beertjesfabriekje vindt het niet gepast! Jouw nek is al even dik als die van uw vader! Maar ja, dat zal wel in de genen zitten, neem ik aan. Als kind wou je ook al niet in een plastic potje kakken, je moest er eentje van porcelijn hebben!

TRISTAN : *(bet mondhoeken met servet, gooit servet met een klap op de tafel, schuift stoel achteruit, staat abrupt op)* Ik denk dat het beter is dat ik ook maar wegga. *(naar middendeur en af)*

ALBERT : *(Tristan naroevend)* Blijf maar niet te lang op vochtige grond staan, voor je 't weet heb je waterscheuten! *(tegen Wendy)* Ga zitten, kind.

WENDY : *(blijkt onzeker naar middendeur, gaat aarzelend zitten aan de uiterste hoek van de tafel, op puntje van stoel)*

YOLANDA : Soms denk ik wel eens dat ze mij verwisseld hebben in de kraamkliniek.

ALBERT : Dat zal een serieuze ramp geweest zijn voor degene die met mijn echte kleindochter naar huis gegaan is. Hoe gaat het in de academie tegenwoordig?

YOLANDA : Geweldig, ik kan al langer hoe beter beertjes tekenen.

SIGRID : *(op langs deur rechts, knalt deur achter zich dicht, blijft staan met armen in de zij)* Awel, sinds wanneer zit het personeel hier mee aan tafel?

WENDY : *(krimpt in elkaar)*

ALBERT : Da's speciaal ter gelegenheid van de veertigste verjaardag van barones Smolders-De Keyser. Is je valium al uitgewerkt misschien?

SIGRID : *(tegen Wendy, wijst driftig naar middendeur)* Weg jij, naar de keuken!

ALBERT : Blijf zitten!

SIGRID : Naar de keuken!

ALBERT : Blijf zitten!

WENDY : *(staat iedere keer half op en gaat dan weer zitten)*

SIGRID : *(nijdig, tegen Albert)* Wie betaalt er hier het personeel, hè? Jij misschien?

ALBERT : *(rustig)* Jij, dochtertjelijef, jij betaalt de rekeningen, maar dan wel met MIJN centen.

WENDY : *(in verkrampde houding)* Kan er alstublieft iemand een definitieve beslissing nemen, want ik begin krampen te krijgen!

ALBERT : Krampen? En dat op jouw leeftijd! Als je nu veertig was ja, dan zou ik zeggen: gewoon versleten werk.

SIGRID : *(dreigend)* Als je mijn vader niet zou zijn hè!

ALBERT : O wat een zalige gedachte!

YOLANDA : Als je geen bloed kunt zien, dan kun je misschien toch maar beter naar de keuken gaan Wendy.

WENDY : *(staat op)* Zal ik niet eerst een beetje afruimen?

SIGRID : *(maakt gebaar alsof ze met iets wil gooien)*

WENDY : Nee ik zie het al. *(haast zich naar deur links en af)*

YOLANDA : *(staat haastig op)* Ik zal me ook maar naar de gedemilitariseerde zone begeven! *(af langs middendeur)*

SIGRID : *(posteert zich met de armen in de zij voor Albert)* Wat heb je tegen mijn zoon gezegd? Die jongen is helemaal gedeprimeerd!

ALBERT : Ja, dat kennen we. Van die triestigaard krijg ik grijs haar met groen punten!

SIGRID : Da's geen antwoord op mijn vraag!

ALBERT : Geen wonder dat hij in de put zit, ik heb hem gezegd dat hij al langer hoe meer op zijn vader begint te trekken.

SIGRID : Ik ben blij dat hij niet op zijn grootvader trekt, één pedofiel in de familie is al meer dan genoeg!

ALBERT : Zeg Sigridje, je beseft toch wel dat je tegen je vader bezig bent hè? Of, dat je niet kan schelen: Tegen de eigenaar van de fabriek waar jouw droogstoppel van een vent en je potplant van een zoon hun brood verdienen! En ik kan ze nog altijd

buiten gooien. De zaken zullen er zeker niet slechter door gaan!

SIGRID : *(knikt langzaam, alsof ze het begrepen heeft)* Dát is het dus waar dat jij op aanstuurt!

ALBERT : Och mens, ik stuur nergens op aan. Pak nog een paar pillen en ga in de gereedheidskist liggen bij de andere tangen.

SIGRID : Denk maar niet dat jij hier mooi weer zult gaan spelen met die snotneus!

ALBERT : Heeft Yolanda het nu weer gedaan?

SIGRID : Neenee, ik heb het over die andere snotneus, die *(sneerend, gezicht trekkend)* Mina!

ALBERT : De tijd gaat toch rap tegenwoordig, hè? Als ze negenentwintig zijn dan zijn het nog snotneuzen, en als ze veertig zijn dan zijn het al ouwe trutten!

SIGRID : *(blijft een paar tellen stil, laat de schouders zakken, agressiviteit verdwijnt, loopt langzaam en zwijgend naar zitbank, gaat zitten, staart voor zich uit)* Ik ben écht een oud wijf aan 't worden... veertig jaar... *(kijkt om naar Albert)* Ik ben toch nog altijd jouw dochttertje, hè?

ALBERT : Ja, mijn moeder zul je wel nooit worden, alhoewel je er soms aardig op trekt.

SIGRID : Papa... waarom troost je me dan niet een beetje in plaats van me altijd zo op mijn nek te zitten?

ALBERT : *(draait zich om, kijkt Sigrid verbaasd aan)* Val nu dood! Als je 't mij vraagt dan ben JIJ degene die altijd iedereen op de nek zit!

SIGRID : Weet jij wel hoe moeilijk ik het hier heb, met twee volwassen kinderen, een man met een verantwoordelijke positie...

ALBERT : ... en een meid om al het vuile werk te doen en zoveel geld dat je niet weet hoe je het moet opkrijgen! En dat je zoon niet van de straat geraakt, daar kan ik ook niet aan doen.

SIGRID : Nee, jij hebt daar zo te zien geen problemen mee!

ALBERT : Met jouw zoon?

SIGRID : Nee, met van de straat te geraken! Waarom heb je nu toch niet iemand van je eigen leeftijd gepakt?

ALBERT : Iemand van mijn eigen leeftijd die pak je niet meer, daar ga je van lopen. Alhoewel er ook van veertig zijn waar dat je van gaat lopen.

SIGRID : Maar allez pa, zo'n jong ding! Dat is toch niets meer voor jou? Wat gaat je daar nu mee aanvangen?

ALBERT : (*grijzend*) Moet ik er misschien een tekeningetje van maken?

SIGRID : Zie dat je er maar niet inblijft, jij met je hartkloppingen altijd!

ALBERT : Erin blijven? Waarin blijven?

SIGRID : (*aapt Albert smalend na*) Moet ik er misschien een tekeningetje van maken?

ALBERT : (*staat op, gaat naast Sigrid zitten, slaat arm om haar schouders*) Ik moet toegeven dat ik het wel mooi vind van je dat je zo bezorgd bent om je vader hoor, Sigridje.

SIGRID : (*maakt gegeneerde, afwerende beweging*) Och!

ALBERT : En een vrouw van mijn eigen leeftijd zou natuurlijk veel rapper dood zijn, hè?

SIGRID : (*gooit Albert's arm van zich af, springt nijdig overeind*) Jij schijnt toch echt te denken dat ik met niets anders in mijn hoofd zit dan met geld!

ALBERT : (*verbaasd*) Zit er dan nog iets anders in?

SIGRID : (*gaat naar foto op de kast staan kijken*) Als mama was blijven leven dan hadden we nu al die flauwekul niet gehad.

ALBERT : Ja, Germaine was een goed mens. Bien perdu, bien connu, zeggen de Fransen. Je kent de waarde van iets pas als je het moet missen... Ik kan nog altijd niet geloven dat jij echt een dochter van haar bent.

SIGRID : Mama was een goed mens? Is het daarom dat je haar altijd zo gepest hebt?

ALBERT : Dat was uit liefde, kind.

SIGRID : Uit liefde? Dan moet je mij wel danig graag zien!

ALBERT : Maar natuurlijk, Sigridje, je bent toch mijn kind? Ik zal nog meer zeggen: Je bent zelfs mijn favoriete dochter.

SIGRID : Ja dat zal wel, omdat je er maar één hebt!

ALBERT : Oorspronkelijk hadden wij er ook twee gewild, maar we zijn te hard verschoten toen jij te voorschijn kwam. SIGRID : (*zucht, gaat aan tafel zitten, schenkt zich koffie in*) Je zou toch niet meer opnieuw willen trouwen zeker? (*zet kopje aan de mond*)

ALBERT : Dat hangt ervan af, als Mina nog kindjes wil dan zullen we wel moeten, hè?

(Sigrid knalt koffiekop neer, slaat hand voor de mond en springt overeind, holt naar deur links en af, achter de coulissen geluid van proesten en verschrikkelijk hoesten. Albert staat breed grijnzend op en gaat in schommelstoel zitten)

WENDY : *(steekt hoofd binnen door middendeur)* Moet er soms iets schoongemaakt worden, meneer De Keyser?

ALBERT : Nee, maar je mag wel de tafel afruimen. En zou je wat warme hapjes willen klaarmaken voor als Mina straks komt?

WENDY : *(komt op, begint tafel af te ruimen)* Zoet, bitter, of zout, meneer De Keyser?

ALBERT : Doe maar alle drie. Zout voor mij, zoet voor Mina en bitter voor mijn dochter.

WENDY : En voor meneer Smolders en de kinderen?

ALBERT : Ga maar een zakje roze korrels halen.

JORIS : *(op langs deur rechts)* Is mijn vrouw hier niet?

ALBERT : Ik weet niet, in de kast misschien? Of zitten uw contactlenzen weer scheef?

JORIS : Pa, het wordt tijd dat jij en ik eens een keer serieus met elkaar praten.

ALBERT : Wij praten toch altijd serieus? Ik heb je tenminste toch nog nooit zien lachen. Zeg, wist jij dat je om te lachen maar acht spieren nodig hebt en om een zure smoel te trekken tweeënveertig?

JORIS : *(tegen Wendy)* Hebt jij hier nog lang werk?

WENDY : Tot dat 't gedaan is, meneer Smolders.

ALBERT : Ga maar eventjes naar de keuken kind. Van achter de deur kun je ook alles horen.

WENDY : Ik zal terwijl om roze korrels kunstmest gaan. *(met vol dienblad af langs middendeur)*

JORIS : *(verwonderd)* Roze korrels?

ALBERT : Voor de potplanten, die staan er nogal slapjes bij de laatste tijd. Vertel het me eens, m'n favoriete schoonzoon, wat heb je op je lever? Vetbolletjes?

JORIS : *(met handen op de rug in midden van podium, trekt gewichtig gezicht)* Ik ben van mening dat we een beetje klaarheid moeten scheppen in dit huis.

ALBERT : *(kijkt verwonderd naar muren en plafond)* Zitten je lenzen dan tóch scheef? Het is hier toch ruim licht genoeg?

JORIS : Ik bedoel in de familiale situatie. Er zijn spanningen ontstaan die niet goed zijn voor onze harmonie. En begin nu niet over de fanfare, je weet best wat ik bedoel.

ALBERT : (*peinzend, schommelt met stoel*) De familiale situatie, laat me eens denken... Iedereen leeft nog altijd op mijn kosten, dan zal het toch allemaal wel in orde zijn zeker?

JORIS : Mag ik je erop wijzen dat mijn zoon en ik WERKEN voor ons loon?

ALBERT : Werken, zei hij! (*maakt blazend geluid*)

JORIS : Jazeker, WERKEN! En mag ik je er eveneens op wijzen dat...

ALBERT : Ach jongen, ga spelen! De enige die tot nog toe iets positiefs gedaan heeft voor mijn fabriek, dat is jouw dochter die dat sprekende beertje getekend heeft waardoor de omzet met 18 percent gestegen is. En sindsdien moet meneer de kraag van zijn hemden twee maten groter kopen!

JORIS : Ik ben niet van plan om die beledigingen te blijven slikken!

ALBERT : O nee? En wat ga je er dan aan doen? Een andere job zoeken, je eigen eten betalen en zelf een huis kopen? Zoek dan maar gelijk een andere vrouw ook, want onze Sigrid laat het nogal graag breed hangen.

JORIS : Jij maakt schandelijk misbruik van je machtspositie!

ALBERT : Machtspositie? Welke machtspositie? Jullie zijn toch niet verplicht om uit mijn handen te eten?

JORIS : (*spreidt wanhopig de armen*) Wat heb jij toch tegen mij?

ALBERT : Niet meer dan tegen kakkerlakken. Ik weet dat ze er zijn, maar als ik ze niet zie zitten dan heb ik er geen last van.

JORIS : (*dramatisch, ijsberend*) Je brengt mij tot wanhoop!

ALBERT : Goed gespeeld, je zou aan het toneel moeten gaan. Samen met mijn dochter, die heeft ook een enorm dramatisch talent.

JORIS : Er valt dus absoluut niet te praten met jou?

ALBERT : Wat zijn we nu dan aan het doen?

JORIS : (*blijft staan, opnieuw handen op de rug, balanceert op en neer op de voeten*) Ik had het met jou willen hebben over de nieuwe situatie die er gaat ontstaan als euh... als, hoe kan ik dat discreet onder woorden brengen...

ALBERT : Als de ouwe een bijzit heeft?